

KOKORSKÉ NOVINY

XIX/2
DUBEN 2017
5,- Kč

Občasník pro občany městečka Kokory a nejen pro ně

Pohled na Kokory před časem. Hledejte pečlivě, které věci (stavby a podobně) se změnily a jak by se podle nich dalo usoudit, kdy byl asi tento letecký snímek pořízen. Dejte, prosím, o svém bádání vědět redakci. Napíšeme o tom. Děkujeme. Starší snímek jara na konci dubna na Olomoucké a Za pivovarem. Ovšem, který to byl rok, jen odhadujeme.

Foto redakce KN

Na snímku je 7 střech a osmá v dále. Jsou sedlové, pultové a ploché. Poznáte, kdo je majitelem?

Foto z redakce KN

ÚVODNÍK

Uzávěrka KN v polovině února převedla do dubnového čísla i některé starší události. Počasí probereme v samostatné rubrice, stejně jako maskarní sokolský ples a fašank, které časově patřily ještě do února a březnový ples sportovců. Tentokrát vyjdou naše noviny až po velikonicích, takže snímek na titulní straně bude snad docela aktuální. Na titulní straně se vracíme novou formou k populárním hádankám, snadnějším pro ty, kteří znají naši obec Kokory „jako své boty“. Ostatním trochu napovíme. Vezměte své nejlepší brýle či lupu a podívejte se např. před školu, nebo do Vrbí. A na druhém obrázku vyluštěte, čím jsou to střechy. Čekáme na odezvu věrných čtenářů.

V rámci přípravy dubnového čísla KN jsme narazili na jméno Josef, jehož četnost a oblibu již delší dobu sledujeme. Josefů sice ubývá, ale je jich pořád dost. Statistika říká, že Josefové byli v roce 2016 na 6. místě za Jiřím, Janem, Petrem, Janou a Marií. Josefů bylo v tomto roce 211317. Připočítat bychom mohli ještě asi 8000 Jozefů. Těm našim kokorským Josefům všechno nejlepší po celý rok.

V březnu (23.) v dopoledním vysílání se jméno Kokory objevilo i v Českém rozhlasu Brno. Prezentován byl recept na „kvasnicová kolečka“ starý více než 70 let a pocházející, jak bylo zdůrazněno, z kláštera v Kokorách. Podrobnosti jsme nezjistili. 20. duben a zima jak na Sibiři. Co se to děje?

KŠ

ZASTUPITELSTVO OBCE KOKORY

Na 1. 3. 2017 bylo svoláno **mimořádné** zastupitelstvo obce Kokory. Z jednání vzešlo následující usnesení:

Zastupitelstvo obce Kokory schvaluje

- program mimořádného zasedání Zastupitelstva obce Kokory dne 01. 03. 2017 – příloha č. 1
- ověřovatele zápisu Pavla Poučenského a Mgr. Janu Mederovou
- návratnou finanční výpomoc 915.380,-Kč dle žádosti Tělocvičné jednoty Sokol Kokory s návrhem rovnoměrných splátek po dobu 10 let, pod ztrátou výhody splátek v případě nezaplacení kterékoliv splátky a s možností předčasněho splacení k dofinancování akce „Rekonstrukce a modernizace venkovního areálu TJ Sokol Kokory,“
- převod výsledku hospodaření z rozpočtu zřizovatele ve výši Kč 6434,07 do rezervního fondu Základní školy a Mateřské školy Kokory, za rok 2016.

Hana Zittová, starostka obce

Řádné zastupitelstvo je svoláno na 19. 4. 2017 To už do uzávěrky nestihneme. Usnesení se objeví v červnových KN.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

NAROZENÍ DĚTÍ

V únoru a březnu 2017 bylo zaznamenáno narození pěti dětí, což pokládáme za „dobrý počinek“ do tohoto roku. Zvláště poslední dny února byly opravdu bohaté.

Dne 27. 2. se narodila holčička Vanesa Dohnalová

Dne 27. 2. se narodil chlapec Pavel Přikryl

Dne 28. 2. se narodilo děvčátko Aneta Škobrtalová

Dne 13. 3. se narodil chlapec Šimon Hradílek

Dne 30. 3. se narodila dívka Anna Kroutilová

Všechny nové občanky srdečně a upřímně vítáme prostřednictvím Kokorských novin mezi nás. Ať ve zdraví a pohodě vyrůstají k radosti svých rodin a celé naší obce.

VÝZNAMNÁ JUBILEA

Výročí nad 80 let zveřejňujeme v předstihu, takže to bude za měsíce květen a červen. Tentokrát bude mezi jubilanty i nejstarší obyvatelka obce Kokory paní Justina Kupková. Dva z jubilantů dosáhnou na kulatou osmdesátku.

16. 5. dovrší svých 84 roků paní Emilie Doleželová

27. 5. oslaví kulatých 80 let pan Jaroslav Horák

1. 6. se dožívá věku 86 let paní Milada Bradová

3. 6. oslaví 80 let paní Jaroslava Zobalová CD

10. 6. se dožívá věku 96 let paní Justina Kupková

12. 6. dovrší věk 85 roků paní Zdeňka Miklíková

13. 6. dosáhne věku 81 let paní Ludmila Petříková

19. 6. se dožívá rovněž 81 let paní Ludmila Černá

Všem oslavencům přejí Kokorské noviny také za obec a spoluobčany především zdraví a dobrou pohodu nejen k narozeninám, ale i do dalších let.

Obecní úřad Kokory zajišťoval 16. 3. 2017 také uzavření manželství v rámci mezinárodního sňatku.

ÚMRTÍ OBČANŮ

Dne 20. 2. 2017 zemřela paní Vlasta Stiborová

Dne 27. 2. 2017 zemřela paní Květoslava Davidová

Dne 28. 2. 2017 zemřela paní Irena Vrbová

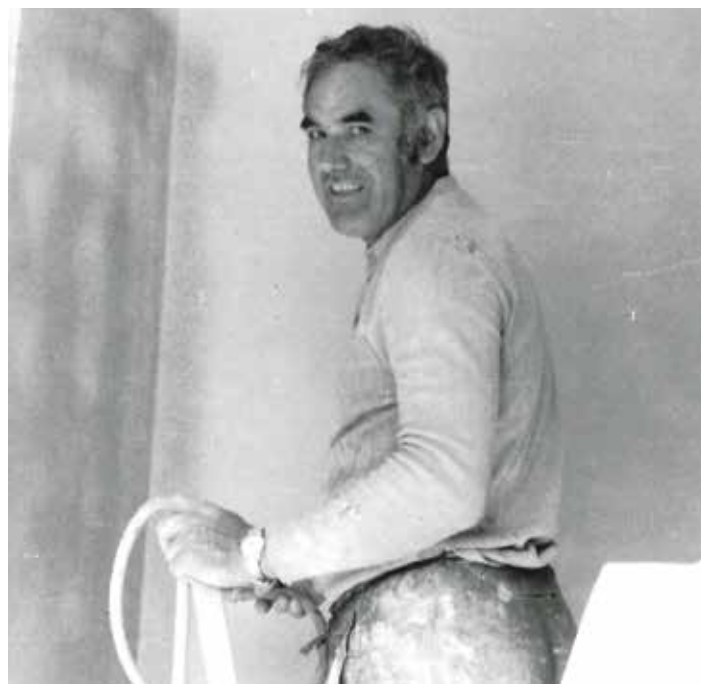
Dne 3. 3. 2017 zemřel pan Zdeněk Kyselý

Dne 4. 3. 2017 zemřela paní Jiřina Mrázková

Dne 28. 3. 2017 zemřela paní Radmila Burešová

Dne 17. 4. 2017 zemřel pan Karel Pavlík

Nechť je jim země lehkou a budiž čest jejich památce.

Archivní foto.

KŠ

Pan Zdeněk Kyselý se po svatbě v Kokorách dokonale aklimatizoval. Byl výborným a velmi žádaným malířem pokojů ale zároveň společenským a přátelským kamarádem. Na snímku je se svým typickým úsměvem. Nezapomeneme.

Slečna Radka Veselská (provdaná Burešová) spolu s mladými ze Sokola Kokory před léty v roce 1979 zahajovala provoz nového sálu slavnostní polonézou a posléze (viz foto na další straně) předtančením čtveřky z Moravské besedy. Byla i velmi dobrou hráčkou národní házené, cvičenkou a později i cvičitelkou Sokola Kokory. Budeme vzpomínat.

V březnu zemřela v Olomouci kokorská rodačka a kamarádka z ročníku 1939 paní Anežka Zlámalová rozená Pokorná ze Zápivováří. Ke Kokorám ji vázalo velmi silné rodové pouto a velmi ráda se na místa dětství a mládí vracela.

AŽ PO ZTRÁTĚ ZRAKU JSEM ZJISTILA, JAK BAREVNÝ SVĚT JE (ZUZANA HABÁŇOVÁ)

Obecní úřad Kokory pořádal v neděli 12. března 2017 ve 14,30 hod. v jídelně Základní školy Kokory cestopisné vyprávění mladé nezávislé cestovatelky, zrakově postižené Zuzany Habáňové z Kokor o zájmovostech a zážitcích z jejího cestování po různých destinacích Evropy i tzv. třetího světa.

Zcela zaplněná jídelna Základní školy Kokory napjatě poslouchala velmi barvitě podané vyprávění. Přednáška či beseda byla rozdělena do třech částí. První se týkala cestování po Pakistánu a přilehlých zemí, v další části se věnovala Indii, její nejjižnější části a poslední byla věnována putování do Santiaga de Compostela, jde o jedno z nejvýznamnějších poutních míst Evropy. Tuto pouť do Španělska absolvovala i se svým otcem panem Jiřím Habáněm. Zuzka doplňovala své vyprávění spoustou zajímavých fotografií, které pořídila při svém cestování. Zajímavé je také to, že ji při těchto cestách doprovázejí přátelé, kteří doposud nikde necestovali. Je to z toho důvodu, že zkušený cestovatel by ji neustále „předbíhal“, a ona by jim přes svůj zdravotní hendikep nestála. Během přednášky i po ní následovaly dotazy přítomných na různé záležitosti, ale hlavně zazněla prosba, zda by nemohla svoje cestování sepsat do knižního vydání. Vždyť na její pozoruhodné články, které pravidelně uveřejňují Kokorské noviny, mnozí čtenáři nedočkavě čekají. Všichni přítomní po skončení přednášky poděkovali Zuzce Habáňové bouřlivým potleskem. Cestovatelkou bylo mimo jiné přislíbeno, že na příští rok přichystá cestovatelské zážitky z cesty po Norsku.

IL

Krásné nedělní odpoledne s naší cestovatelkou.

Foto KN

Poznámka redakce: Spolupráci s mladou sympatickou cestovatelkou si redakce KN nemůže vynachválit. Jako spolupracovnice redakce je mimořádně spolehlivá a pečlivá. Dokládá to i nejnovější příspěvek o její cestě do Barmy, jehož první část naleznete na dalších stránkách KN. K tomu nám Zuzanka ještě pro KN připsala:

Jinak bych ještě jednou chtěla moc poděkovat všem návštěvníkům přednášky, moc si vážím toho, že přišli a byla tam skvělá atmosféra. Opravdu moc děkuji.

A ještě, pokud někdy vidáte paní učitelku Ježíkovou, že ji moc a moc zdravím, měla jsem ji moc ráda, vlastně díky ní jsem tak hodně četla už od dětství.

Přeji krásné jaro Vám i manželce, u nás je opravdu nádherně a věřím, že i v Kokorách. Mějte se moc hezky a doufám, že se cestopis bude líbit. S vřelým pozdravem

Zuzana Habáňová

ZE ZÁKLADNÍ A MATEŘSKÉ ŠKOLY RECITAČNÍ SOUTĚŽ 2017

Jaroslav Seifert, Jiří Žáček, Jan Noha... jistě ve své paměti vylovíte, že se jedná o slavné české autory. Jejich básně (a také básně mnoha dalších autorů) jste mohli slyšet dne 21. února 2017 na Recitační soutěži, která se na naší škole koná každý rok.

O půl druhé se moderátorky, recitátoři, herci, diváci, porota i další návštěvníci sešli v 8. třídě, kde celé soutěžní klání letos probíhalo. Moderování se ujaly žákyně deváté třídy Jolana Drabišáková a Pavla Malátková. V porotě zasedly p. uč. Medříková, Jemelková, Odstrčilová a Mojdlová a i v tomto roce na ně čekal obtížný úkol – vybrat ty nejlepší. V jednotlivých kategoriích nakonec zvítězili tito žáci:

1. kat. MŠ + 1.tř.: Veronika Poláková
2. kat. 2. tř. + 3. tř.: Ivana Niessnerová
3. kat. 4. tř. + 5. tř.: Jakub Děřda
4. 6. tř. + 7. tř.: Viktorie Marková

V okresním kole naši školu bude reprezentovat Viktorie Marková a Jakub Děřda. Držíme pěsti!

Žáci šesté třídy zpestřili celou akci divadelním vystoupením „O králi Šalamounovi“, hrou na trumpetu, a kluci nám ukázali, že i básničky se dají „zarapovat“.

Všem účinkujícím děkujeme a přejeme hodně úspěchů i v dalších ročnících.

Mgr. Jana Jemelková

Jak básníci začínají.

Foto archiv ZŠ

KARNEVAL DĚTÍ

Letos byl školní dětský karneval zahájen ve středu 22. 2. 2017. Sešlo se zde velké množství dětí v zajímavých maskách. Všechny masky se nejdříve předvedly a potom mohla začít karnevalová zábava.

Děti celé odpoledne protančily a mohly si i zahrát a zasoutěžit. Zajímavostí letošního karnevalu byl fotokoutek, kde se děti mohly společně vyfotit. Nechyběla ani tradiční odměna na závěr.

Za školní družinu musím říci, že to bylo velmi vydařené odpoledne. Na karneval i na všechny krásné masky se budeme těšit opět příští rok.

Karolína Pazderová

Kdo jste, krásná masko?

Foto MŠ

Barevné tužky věnované dětem od Kokorských sousedů z. s. se budou dětem MŠ Kokory určitě hodit. A větší krabice pro větší děti ze ZŠ určitě také.

Foto archiv spolku.

NÁVŠTĚVA DIVADELNÍHO PŘEDSTAVENÍ

Poslední únorový den se vydaly děti z kokorské základní školy do Zlína do divadla. Už dlouho se těšily, až uvidí opici Žofku, postavičku, kterou znají z večerníčku.

Opice, slon, panda, klokan, tučňák a myška je v úterní dopoledne pobavili v městském divadle svými písničkami, nápaditými kostýmy a poučnými příběhy. Na představení se žáci 2. a 3. třídy moc těšili, krásně se oblékli a také se potěšili drobnými sladkostmi, které si mohli koupit o přestávce.

Děti se opět přesvědčily, že společenské chování neodmyslitelně patří ke slušnosti každého žáka, obzvláště v divadle.

Mgr. Irena Svozilová

TAKÉ V BŘEZNU DO DIVADLA

Žáci II. stupně kokorské školy vyrazili 2. března do prostějovského divadla na představení s názvem *Trapas nepřezijí aneb ten řízek nezvedej*. Michaela Dolinová v roli poradkyně slušného chování pomáhala Ladislavu Ondřejovi s dodržováním etikety. Vtipné scénky střídal tanec a všichni diváci se nejen pobavili, ale také si zopakovali, jak se chovat ve společnosti a jak se vyhnout trapasům.

Mgr. Jana Jemelková

PROJEKT ŠKOLA HROU KOKORY 28. 3. 2017

Den učitelů je stanovený na počest dne narození Učitele národů Jana Amose Komenského. Náš tradiční celoškolní projekt jsme tentokrát zahájili povídáním o J. A. Komenském na společném setkání, které **vedla Eliška Jurečková a Vendulka Eliášová (žákyně 5. třídy)**. Tato děvčata nám učitelkám jménem všech žáků školy také popřála k svátku a pak už se děti rozešly do tříd učit. Roli vyučujícího si letos vyzkoušelo 38 žáků. A jak obstáli?

Skvělé vyučování prožili žáci pod vedením těchto „vyučujících“:

- **Jolana Drabiščáková** (HV ve 4. a 5. tř., pracovní činnosti ve 3. tř., čtení ve 2. tř., M v 6. tř., TV dívky 6. a 7. tř.)
- **Marie Mičkalová** (geometrie ve 4. tř., sloh a čtení ve 3. tř., němčina v 9. tř.)
- **Anežka Jurečková a Jana Válková** (fyzika a němčina v 7. tř.)
- **Eliška Jurečková a Vendula Eliášová** (čtení v 5. třídě)
- **Natálie Zaoralová a Veronika Červenáková** (čtení a psaní v 1. tř.)
- **Žaneta Hluší a Nikola Zmrzlíková** (matematika v 1. tř., fyzika v 6. tř.)
- **Viktorie Gajdová a Ivone Jurníková** (ČJ v 7. tř., výchova k občanství v 7. tř.)
- **Eliška Chrastinová a Lucie Bradová** (literatura v 8. tř.)
- **Daniel Zedek** (matematika v 8. tř.)
- **Lucie Vysloužilová** (pracovní činnosti ve 2. tř.)
- **Jaroslav Polák a Lukáš Drabiščák** (literatura v 6. tř.)
- **Zapletalová Marie a Tallová Andrea** (němčina v 8. tř.)
- **Tomáš Válek a Adam Chovanec** (ČJ v 9. tř.)
- **Eva Kubíčková a Viktorie Gajdová** (matematika ve 2. třídě, ČJ ve 4. třídě)
- **Lukáš Příkryl a Adam Drobný** (ČJ v 1. třídě a ČJ v 6. tř.)
- **Conny Burdiová a Yvone Jurníková** (ČJ v 5. tř.)

Roli učitele si vyzkoušeli i Nicolas Meizner, Šimon Dobeš, Jaroslav Jurník, Vojta Temlík, Ondra Bítala, Anička Hlavinková, Kristýna Růžičková, Alina Hryadil, Adéla Kvapilová, Pavla Malátková a Martin Daňa.

Mgr. Šárka Vašinová

Žáci se „na učitele“ usmívají a to je dobře.

Foto archiv školy

KOKORŠTÍ „ČTVRTÁCI“ V PRAVĚKU

Žáci 4. třídy se učili o pravěku v Muzeu J. A. Komenského v Přerově. Tichem a tmou jsme došli do jeskyně ukryté ve sklepeních přerovského zámku. Společně jsme se jeden na druhého, na lano, kterého jsme se drželi a na naše smysly. Seděli jsme nad hrobem pravěkých lovců mamutů a za zvuku pravěkého bubínku jsme se přenesli do doby kamenné. Pouťavé vyprávění, ukázky pravěkých kostí a dalších nalezených předmětů nás velmi zaujaly. Animační program jsme zakončili hrou na archeology.

Mgr. Jana Mojdlová

Lovci mamutů žili přece tak blízko nás...

Foto archiv ZŠ

ZÁPIS DO PRVNÍ TŘÍDY ZŠ KOKORY

V úterý 4. dubna proběhl ve škole zápis dětí do 1. třídy v námořnickém duchu. Budoucí prvňáčky vítaly žákyně 5. třídy v námořnickém oblečení, dětem rozdaly jmenovky a uvedly je do tříd, kde na ně čekaly paní učitelky, které je úspěšně provedly zápisem, jehož hlavním námětem byli opět námořníci a mořský svět. Za odměnu si děti vybraly odznáčky například s motivy loďky, rybky či kotvičky a jako další památku na tento den si odnášely pamětní list a úspěch na tváři z úspěšně zvládnutých úkolů.

Na osmnáct prvňáčků se těšíme 4. září při slavnostním zahájení školního roku 2017/2018.

Mgr. Jana Novotná

Uvítací výbor „pátáků“ pro malé budoucí prvňáčky. 18 žáků ve třídě je pro pedagogickou práci velmi dobré a určitě to dobré bude i v budoucnu. A do září to uteče jako voda.

Foto ZŠ Kokory

JARNÍ A VELIKONOČNÍ VÝSTAVA

Jako tradičně, tak i letos na Květnou neděli dne 9. dubna a v pondělí 10. dubna pořádá Obecní úřad Kokory jarní a velikonoční výstavu, která se konala v zasedacích místnostech obecního úřadu. Byly zde k vidění výrobky z pálené hlíny, krásné vyšívání ubrusy, háčkované výrobky, různou technikou zdobená vejce. Výrobky ze Základní školy a Mateřské školy Kokory, udivovaly nápady ze zcela levných a dostupných materiálů, např. papíroví zajičci v džínách, krásné baletky z ubrousků a mnohé jiné. Centrum Dominika Kokory p.o. jako vždy rovněž neklamalo, vystavovalo mimo jiné různé zdobené plechovky jako pokladničky, kresby paní Jiřiny Jiříkové, tradičně velmi pěknou keramiku, vonná mýdla apod. Pan

Jiří Polák připravil své modely letadel a lodí, které vlastnoručně vyrobil. Tyto výrobky sice nebyly velikonoční tematikou, ale měly velký úspěch u dětských návštěvníků. Paní Sléková z Rokytnice zásobila tuto výstavu spoustou cenově dostupných velikonočních dekorací, které si mnozí návštěvníci zakoupili. Letos tato tradiční výstava byla výjimečně velice pestrá. Děkuji všem šikovným občanům, kteří neváhali a donesli své výrobky, aby se i ostatní mohli pokochat a potěšit pohledem a popřípadě zakoupit výrobek k výzdobě svých domovů.

IL

Jaro na výstavě v Kokorách.

Foto redakce KN

Jarní motiv J. Jiříkové na výstavě.

Foto redakce KN

Keramika z Centra Dominika v Kokorách, to už je pojem a každý rok znovu překvapí. Škoda, že se na výstavě nedá koupit.

OSM POKOLENÍ

V minulém čísle KN jsme opustili v Přemyslovicích rodinu zemřelého „rektora“ Jana Geislera v době, kdy už jeho synové František a Antonín ukončili studia učitelství a nastoupili na kantorská místa. Starší František do Kokor a mladší Antonín do Laškova u Konice.

A právě v tomto čase otvíráme znovu pro naše čtenáře strojepis rodinného spisku „OSM POKOLENÍ“ dcery Antonínovy **BERTY** provdané **STEINMANNOVÉ**, která nás provede kantorskými rodinami druhé poloviny 19. století zejména u nás v Kokorách. Paní Berta píše:

František, nejstarší syn našeho děda Jana Geislera, narozený roku 1819 byl ustanoven asi roku 1838/ učitelem v Kokorách u Přerova. Záhy se oženil a vzal si za manželku Antonii, rozenou Hoffmanovou, dceru Jana Hoffmana, učitele v Kokorách. Z tohoto manželství povstaly tři děti...

Zde musíme z pramenů obecní kroniky, z pera Aloise Válka dodat, že František byl vynikajícím hudebníkem a znalcem hudby kostelní a výrazně se zapsal do života obce. Jak už u kantorů té doby často bývalo, zemřel 28. 12. 1855 ve věku 36 let, jakožto řídící učitel a rektor kokorské školy. Bylo nutno neprodleně ustanovit nástupce a nemuselo se hledat daleko. Je velmi zajímavé, že ani zde rodinu Geislerovu nepustíme a že právě Kokory se stanou průsečíkem životních osudů obou bratrů. Vdova po Františku Geislerovi i s dětmi se odstěhovala do Olomouce. Ale, to už se znovu vracíme k vyprávění paní Berty:

Mladší syn Jana Geislera, náš otec Antonín Geisler /píše paní Berta/ narozený 14. 1. 1821 v Přemyslovicích u Konice, dostal po ukončení studií roku 1847 místo učitele v Laškově. Roku 1848 se oženil s Annou, dcerou hostinského Kretsmera a zde se jim také narodil 15. 7. 1849 prvorozený syn Jindřich (pozdější generální vikář olomoucké arcidiecéze) a dcera Františka. Od prázdnin roku 1851 dostal Antonín Geisler místo v Rokytnici u Přerova, jako správce jednotřídní školy. (Pozn. redakce: ...bratři tak učili čtyři roky v sousedních obcích.) Zde v Rokytnici se Geislerovým narodila 18. 10. 1855 právě autorka textu dcera Berta.

Jak už bylo psáno, po vánocích 1855 zemřel v Kokorách starší z bratrů Geislerových František. Na jeho místo řídícího učitele a rektora byl bezprostředně ustanoven jeho bratr Antonín a již 1. března roku 1856 odstěhoval se i s rodinou z Rokytnice do Kokor. (tvar jména obce Rokytnice uvádíme dle originálu vyprávění paní Berty)

Antonín Geisler po nastoupení místa řídícího učitele a rektora v Kokorách záhy získal lásku občanů a spokojenost celé farnosti, k níž patřili farou i školou blízké obce: Žeravice, Lhotka, Čekyně a Luková. Ve škole byl vzorným vychovatelem i přísným učitelem, dbaje toho, aby si žáci navykali vykonávat svědomitě jim uložené povinnosti a odnesli si do života základy dobrých mravů a občanských cností. Jako varhaník pilně pěstoval a sám též i skládal písně a sbory a to nejen k potřebám kostelním, ale i pro školu a společnost.

Za tím účelem, hned v začátcích svého působení v Kokorách, začal s výchovou převážně k hudebnímu dovedení. Uměl dobře rozpoznávat zdravé a přirozené schopnosti u svých svěřenců a nelitoval, když si dobré z nich vybral, žádné námahy s nimi, takže se brzy stali vydatnými pomocníky v uskutečňování jeho hudebních plánů. A těch měl zanicený kantor – muzikant dost a dost.

Do této první doby pobytu v Kokorách spadá skládání vánočních koled s varhanním a orchestrálním průvodem. Koledy záhy se staly oblíbenou chrámovou hudbou v širokém, dalekém okolí, takže bylo nutno vydati jejich texty tiskem. Do dnešního dne (začátek 1. republiky) dosáhly 18. vydání. Leč i ostatní skladby Antonína Geislera jako: mše, vložky, pohřební sbory, světské písně a sbory byly v Kokorách na obvyklém pořádku a poslouchány vždy se zájmem a oblibou.

Na další straně vidíte výřez ze staré pohlednice Kokor pravděpodobně ze začátku 20. století s nesprávným tvarem jména našeho městečka. Zde učili a bydleli Geislerovi nejprve František a od března roku 1856 Antonín s rodinou, se synem Jindřichem, dcerou Františkou (narozenými v Laškově) a maličkou Bertou (narozenou v Rokytnici). Budova

prošla přestavbami, zejména po ničivém požáru roku 1850, kdy zde bydleli Hoffmanovi a rodina Františka Geislera. Dnes je v rekonstruované budově s přístavbami umístěno pěkné zdravotní středisko (uvedeno pro vzdálenější či méně informované čtenáře).

O osudech Geislerových přímo v Kokorách budeme psát v příštím čísle KN KŠ

PŘÍBĚH SOUSOŠÍ Z KOKORSKÉ KŘTITELNICE

Poslední desetiletí minulého století se moje maminka – Růžena Zlámalová – starala o výzdobu našeho kostela. Bylo pro ni opravdovou radostí pobývat v posvátném prostředí kostela, v Boží blízkosti a přitom vytvářet z květin a doplňující zeleně novou krásu pro potěchu oka, myslí, duše a jak dodávala: „ke cti a slávě Boží“. Vyžadovalo to od ní (kromě adventu a postní doby, kdy se kostely nezdobí) mnoho hodin většinou sobotního času a také zajištění květin ze své zahrádky, ale i od mnoha jiných dobrých lidí. O tom, jak ráda tuto práci konala, svědčí následující historka. Tak jak se třeba někdo „zapomene“ v hospodě, „zapomněla“ se často má maminka při zdobení v kostele. Tatínek byl zvyklý, že v sobotu se ze zdobení vrací až večer, i za tmy, ale jednou „to přehnal“. Bylo už hodně po půlnoci, když tatínek zjistil, že vedle něj nespí a není ani doma. Když si uvědomil, že se ještě nevrátila ze zdobení kostela, pojala jej zlá předtucha. Vždyť v těch 90. letech náš kostel zažil sedm nočních vloupání! Co když ji někdo přizabil, jako nežádoucího svědka? Oblékl se a „letěl“ do kostela. Našel ji tam. Byla živá a zdravá. Právě před chvílí v modlitbě Bohu odevzdala to, co ji leželo na srdci i to, co právě vytvořila a „už přece šla domů“.

V té době se během jediného měsíce - října 1993 - lupiči třikrát vloupali do našeho kostela. Ukradli z víka křtitelnice sousoší znázorňující sv. Jan Křtitele, jak křtí v řece Jordánu Ježíše Krista. Z původního gotického kostela byly do nového (pozdě barokního) postaveného na začátku 19. stol. přeneseny pouze 2 předměty: zvon Kristus z r. 1471 a křtitelnice z černého kokorského mramoru z r. 1771 zakrytá černým dřevěným víkem, na němž bylo ono barokní sousoší křtu Páně. Tedy krádež jasně na objednávku. Policie nikdy nikoho nevypátrala. Po sousoší zůstalo na víku prázdné místo, které maminka vždycky „zakryla nějakou miskou napíchanou květinami“. To prázdné místo jí velice vadilo. Když pak pro stáří a nemoc přenechala zdobení mladším, a později se ani „nevystrachala“ do kostela, přesto sledovala se zájmem, jak „ženské“ nazdobily kostel. Nechávala si o tom popovídat od dětí a vnoučat. Často jsem jí o velkých svátcích výzdobu na její žádost nafotila a ona ji kritickým okem a s pochvalou komentovala.

BARMA, ZEMĚ ZLATÝCH PAGOD

Když v r. 2016 trávila poslední měsíce svého života u mě, při jednom takovém rozhovoru nad snímek květinami krásně ozdobeném, ale (po 23[!] letech) pořád prázdném víku křtitelnice, vznikl nápad nechat sousoší znovu vyrobit. A maminka, která cítila, že už zde dlouho nebude, se rozhodla, že dílo ze svých úspor zaplatí. Našla jsem řezbáře, bývalého spolužáka Ing. Josefa Zelinku, který vyřezal pro poutní místo Žarošice v životní velikosti krásné sochy Jana Pavla II. a Matky Terezy. Jako každý dobrý umělec má na roky dopředu práci nachystanou. Přesto mně slíbil, („že jsme spolužáci“), do roka dílo vytvořit. Domluvenou finanční částku na sousoší maminka složila u vnuka Filipa. Měla jsem pro řezbáře jen 2 fotky bývalé křtitelnice a to ještě z dálky. Dalo mu práci nejprve v 3D síti vytvořit sousoší tak, aby se maximálně podobalo tomu původnímu a navíc aby ve 4 bodech čepy přesně zapadlo do válcových otvůrků ve víku. Když lupič v r. 1993 páčil sousoší z víka, nepodařilo se mu vyjmout všechny 4 čepy a jeden i s částí chodidla pravé nohy Jana Křtitele tam zůstal. To původní chodidlo řezbář zabudoval do nového sousoší!

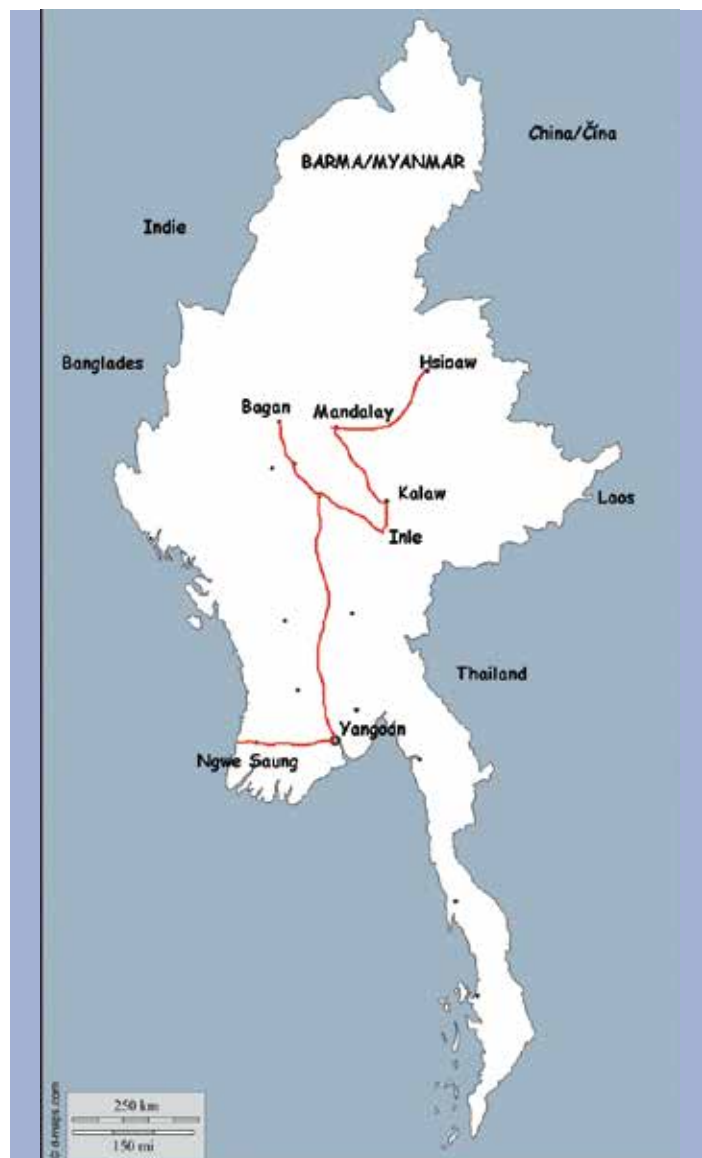

Maminka zemřela 2 měsíce po objednávkě díla. Když jsem ing. Zlinkovi řekla, že už to nespěchá, že maminka už je na věčnosti, udělal opak toho, co jsem očekávala: po ukončení stávající zakázky začal na sousoší pracovat. Mezi Vánoce 2016 a Novým rokem 2017 bylo dílo už hotové. O svátku Křtu Páně 8. ledna 2017 syn Jan a vnuk Dominik maminčiným jménem předali při nedělní mši svaté dar Bohu a farnosti. (Foto J. R.) Je krásné a symbolické, že na financování se desetinou částky podílela i Anna Marková, která po mamince zdobení kostela s ochotou převzala.

Růžena Jurečková

Nad mapou dumám, kam bych zase vyrazila. Kambodža? Laos? Malajsie? Mé oči doputují ke státu Myanmar. Název ani neumím vyslovit. Nikdy mě nelákal, nic o něm nevím. Země zahalená rouškou tajemství a turisticky téměř neznámá. Další cestovatelská výzva. Je rozhodnuto.

Myanmar známe spíše pod názvem Barma a u toho v článku také zůstaneme. Tento druhý největší stát jihovýchodní Asie, je 8x rozlehlejší než Česká republika a žije zde téměř 57 miliónů obyvatel, převážně buddhistů. Země si prošla velmi dramatickou historií. Dávná vláda barmských králů zde zanechala tisíce nádherných historických památek. V roce 1824 si Barmu přivlastnila Velká Británie, došlo k prudkému hospodářskému rozvoji, vytvoření kvalitní infrastruktury a země se stala nejrozvinutější v regionu. Barmánci však toužili po samostatnosti, a to se jim splnilo v roce 1948. Hospodářský rozkvět skončil, zemi sužoval chaos, bída a občanské války. V roce 1962 došlo k vojenskému převratu a vládu v zemi se uchopila Revoluční rada, dnes známá jako vojenská junta (čti chunta), složená z vojenských velitelů. Byla zrušena ústava, vláda i parlament, začalo rozsáhlé zatýkání opozice a zavedení cenzury všeho, co se armádě nelíbilo. Ve zbídačené zemi docházelo k protestům, které armáda krvavě potlačovala. Na konci 80. let disidentka Su Ťij založila novou demokratickou stranu, junta ji však uvrhla do domácího vězení. Došlo to tak daleko, že Barma byla zařazena mezi nejméně rozvinuté země světa. V té době junta změnila oficiální název země z Barmy na Myanmar, hlavní město Rangún přejmenovala na Yangon a posléze přestěhovala úplně jinam. Prý se tím chtěli odtrhnout od koloniální britské minulosti a dát světu najevo, že je tu nový stát. Název se však ani mezinárodně, ani doma neujal. Obr. mapa cesty, Barma a okolní státy.

ZNOVU NA CESTY SE ZUZANOU HABÁŇOVOU

Poutavá vyprávění „naší cestovatelky“ sledují naši čtenáři opravdu se zájmem a potěšením. Po drsném severu norských hor a fjordů se rychle vracíme do „teplých krajín“, do země s novým prapodivným jménem.

Tlak světa i místních, zejména buddhistických mnichů, však sílí, a tak se poměry v Barmě začaly uvolňovat. V roce 2015 demokratické volby s ohromnou podporou obyvatel vyhrála již zmíněná demokratka Su Tij, která v roce 1991 získala Nobelovu cenu za mír. Země se stále více otvírá turistům, zahraničnímu kapitálu a modernímu životu. Ale ač to navenek není moc patrné, silná ruka vojenské junty zde vládne i nadále. Rozsáhlé pohraniční oblasti s bohatými přírodními zdroji jsou cizincům zcela uzavřeny a dochází zde k velkému porušování lidských práv a vyvražďování menších etnik.

Po přiletu do Barmy nás vítají milé asijské úsměvy. Ten náš nám ztuhne na rtech hned ve směnárně. Více jak polovinu našich dolarových bankovek nám odmítají směniti na místní měnu - čaty, protože jsou trochu opotřebované. A tahle situace se opakuje i v dalších směnárnách a bankách. Tak to jsem zvědavá, za co budeme žít a cestovat? Venku zjišťuji, že mi na telefonu funguje roaming. Ještě před měsícem tu neexistoval. Pokrok v Barmě jde neuvěřitelně kupředu. To, co včera neexistovalo, je dnes už běžná věc. Neztrácíme čas, bereme si taxi a míříme z rozpálené planiny do hor. Temná hustá džungle zahalená neprodyšnou mlhou působí velmi ponuře, jako bychom ani nebyli v exotické Asii. Řidiči si celou dobu píše zprávy v barmštině na svém moderním dotykovém telefonu, místo abecedy vidíme jen kolečka, čárky, ležaté osmičky a neidentifikovatelné znaky. Nemáme šanci tenhle jazyk rozluštit. Po dvou hodinách a ujetých 80 kilometrech vjíždíme do příjemného horského městečka se složitým názvem Pyin Oo Lwin. Krásné koloniální domy, upravené parky a čistota, všude jsou patrné stopy po bohatých Britech, kteří v příjemném horském klimatu rádi odpočívali. Máme hlad, a když jsme v Barmě, jdeme se najíst do mongolské restaurace. Mladý chlapec nás usazuje na malinké stoličky, velikostí jako pro desetileté dítě.

V mongolské restauraci.

Všechna foto z archivu cestovatelky

Dostaneme dvě velké mísy a prý si máme nabídnout, na co máme chuť ze samoobslužných pultů. Bezradní si nabíráme trochu syrového masa a zeleniny. Chlapec jen obrátí oči v sloup, posadí nás zpět ke stolu, kde se na ohromné pánvi rozpaluje olej a přináší mísy přetékající vším možným. Vkládá kousky masa a zeleniny do pánve a za chvíli se nám talíře plní skvělým jídlem. Můj přítel je poprvé v Asii, ale hůlky, které máme místo příborů, ovládá jako by se tu narodil. Za mnohachodovou a několikahodinovou večeři platíme dohromady něco kolem 100 Kč. Na snídani si kupujeme vynikající čínské knedlíkové koule uvnitř s kokosovou, ořechovou, masovou a zeleninovou náplní a upalujeme na nádraží. Čeká nás velké dobrodružství, jízda místním vlakem na sever do hor. Lokomotiva se z dálky ohlašuje houkáním a oblaky šedého dýmu. Typický barmský vlak by u nás už dávno stál v muzeu jako historická rekvizita. Železnice byla postavena v roce 1901 a v 90. letech prošla lehkou rekonstrukcí.

Vlak se řítí rychlostí 20 km/hod, koleje hlasitě vržou a skřipají, každý vagon se naklání na jinou stranu a my poskakujeme na tvrdých dřevěných lavicích. Jako na lodi v rozbouřeném moři. Pod botami nám křupají

skořápky z oříšků a slunečnicových semínek, když se vykloníme z okna, dostaneme facku jednou z větví okolních porostů, souprava se totiž prodírá zarostlou vegetací. Často zastavujeme. Menší zastávky jsou jen neupravené travnaté plochy s pohozenými prachy, smečkami psů, kteří čekají, co vypadne z oken a domky ukrytými někde za stěnou hustých stromů.

Na větších nádražích stojíme 20 minut, do vlaku se nahrnou prodavači s koší jídla na hlavách a venku čekají ještě větší smečky nenasytných psů. Milý postarší pán na protější dřevěné lavici má velkou radost z věnovaných bonbonů Slavia a na oplátku nám na každé zastávce kupuje opečené brambory, kukuřici a banány. Okolní krajina je ale úchvatná. Právě končí období dešťů, kopce v dálce, políčka rýže a místních plodin se šťavnatě zelenají. A přichází zlatý hřeb dnešní jízdy. Vlak na chvíli zastaví, pasažéři si fotí famózní stavbu v dálce a vyjíždíme. Koleje vržou ještě víc a vlak si to pomalinku několik minut šine přes 700 metrů dlouhý a 102 metrů vysoký Gokteik viadukt, který podpírá 15 ohromných podpěr. Všichni se vyklání z oken a fotí jako o závod neuvěřitelnou scénérii starodávného vlaku nad hlubokým kaňonem. Tenhle zážitek navždy zůstane v mé paměti. Pár zahraničních turistů, co s námi cestuje, vystoupí v následující stanici, my si to ještě pár hodin kodrcáme na skřípajících kolejkách až do cílové stanice. Necelých 200 km jsme ujeli za osm hodin a 50 Kč na osobu.

Nádraží ve větším městě.

Mnohé další zážitky Z. Habáňové v Barmě i ty zlaté pagody čekají na naše čtenáře v dalších číslech Kokorských novin.

NAŠE DĚTI A TĚLOCVIK

Hodně dětí je neohrabaných a tělocvik je pro ně strašákem, znělo např. v deníku Právo zároveň s ujištěním že se ministerstvo školství už řadu let snaží vrátit do škol pohyb. Zatím se mu to nedaří, tělocvik patří u velké skupiny žáků mezi nejméně oblíbené předměty. Chybí kvalifikovaní učitelé, jsou jen jednoduché pohybové aktivity, nepoužívá se žádné sportovní náčiní a nářadí. Jedním z důvodů je, že by mnoha dětem hrozil úraz, nejsou totiž dost pohyblivé a zdatné (..tolik tisk).

My dříve narození, jsme od rána do večera byli v pohybu. V raném školním věku jsme zvládali gymnastiky na trávníku – stojky, mosty, hvězdice, přemet, provazy... V sokole jsme pak pod dohledem cvičitelů začali cvičit s náčiním a na nářadí – bedna, kůň, koza, bradla, kruhy, hrazda a samozřejmě žíněnky a překážková dráha.

Nacvičovali jsme na tělovýchovné slavnosti, spartakiády, veřejná vystoupení, pohybové skladby s hudbou.

Kromě hlavního oddílu házené jsme hráli volejbal a nohejbal. V zimě škola zajišťovala, ve spolupráci se Sokolem Přerov, výjezdy na Tesák, kde jsme se učili lyžovat. Pan učitel (a později ředitel) Rudolf Zeman nás učil na rybníku základům krasobruslení a rychlobruslení. S těmito základy jsme pak po odchodu na střední školy nijak nezaostávali – ba právě naopak. (Žáci z vesnic byli tehdy pohybově zdatnější).

Rozumní rodiče vedou i dnes děti ke sportu, pohybovým aktivitám a ke zdravému životnímu stylu. Velký učitel národů Jan Ámos Komenský, jehož reliéf s dětmi zdobí fasádu kokorské školy, zde říká: „Pojď sem dítě, uč se moudrým býtí“, také (volně interpretováno) dodává „Co je dětem od raného věku vštěpováno, zůstane v nich uloženo po celý život“ – a to platí o zdravém pohybu dvojnásob.

V našich kokorských podmínkách nabízí T. J. Sokol Kokory tyto volnočasové pohybové aktivity pro všechny generace: cvičení rodičů a dětí, příprava- pohybové hry, kondiční cvičení, zumba, tenis, žákovské oddíly národní házené a samozřejmě i pohybové aktivity pro dospělé, volejbal, stolní tenis, sálová kopaná a samozřejmě národní házená.

Velké poděkování a uznání zaslouží ti, kteří některé z těchto zájmových družstev v současnosti oživil a obětavě jim věnují svůj čas i své schopnosti, ale i těm, a to je stejně důležité, kteří tuto činnost jakýmkoliv způsobem podporují. I nadále ovšem hledáme cvičitele dětí a mládeže, kterým umožníme absolvování cvičitelského kurzu.

„Život je pohyb – pohyb je život“. S pozdravem „Sportu zdar“

Drahomíra Lörinczová.

„Na svatého Řehoře (12. 3.) čáp letí přes moře, líný sedlák, který neoře.“ Vše se ovšem mění, ale čápi jako každoročně, a to letos poměrně brzy, přiletěli. Jako zvláštnost jsme zaznamenali, spolu s ornitology, např. i skutečnost, že někteří čápi zde dokonce zazimovali.

(foto Jan Teimer).

Lán sněženek na sv. Josefa 2017, zahrada v sousedství redakce. Foto KN

Na konci března šly denní teploty hodně nahoru, až ke 20°C. Sněženky už jen dokvétaly, stejně jako krokusy a zakrslé kosatce, mimořádně rozkvetlá byla už více než dva týdny čemeřice nachová, rozkvetly první narcisy a tulipány. V plném květu byly už celý týden „zlaté deště“, což je v březnu jev opravdu mimořádný.

A na začátku dubna už byly narcisy zcela rozkvetlé a ranné tulipány také. A hrozila (4. 4.) první bouřka, ale byla daleko.

Zato Velikonocce nás překvapily opravdu chladným počasím s přeháňkami a občasným skoro zubatým sluníčkem. Po velikonočním pondělí přece jen trochu zapršelo a aspoň bylo zalito, zato ranní i denní teploty byly velmi, velmi nízké. Co to udělá s kvetoucími stromy se teprve uvidí. Že za této situace chybí opylovači, je zahrádkářům jasné.

KŠ

KOKORSKÉ POČASÍ

Konec února přinesl první dešťové přeháňky a sníh zmizel. Není divu, vždyť teploty šplhaly odpoledne i přes 10°C a v noci se nula vůbec neobjevila. Na seti to ovšem zdaleka nebylo, půda byla hluboko zmrzlá. Seti na písčitéch půdách na Majetínsku připomínám už opakovaně, tak silně mi utkvělo v paměti vypravování někdejšího souseda pana Františka Milera, že na majetínském statku, kde pracoval, seli jednou už 26. února a jednou dokonce 13. února. Letos 25. února ráno sněžilo, ale pak se mraky protrhaly a fašankový masopustní průvod s medvědem mohl mašírovat pod silicím už téměř březnovým sluncem. Slunečné byly i poslední únorové téměř jarní dny s teplotami v noci do -4°C a přes den i přes 10°C.

Jak je to vlastně s tím jarem? Ze školy známe, že 1. jarní den připadá na 21. března. K jarní rovnodennosti dochází ovšem v poslední době už 20. března a to je tzv. astronomické jaro. Dnešním dnem (psáno 1. 3. 2017 s ranní teplotou nad nulou a s +10°C přes den, trochu sluníčka a trochu mraků) začíná tzv. jaro meteorologické. Píše o tom denní tisk s konstatováním a předpovědí, že jaro je tu, a že březen má být mimořádně teplý. (MF DNES). Tak si počkáme a uvidíme. A skutečně, alespoň první dekáda byla téměř jarní, další dny už bylo počasí odpovídající březnovým průměrům. Srážek nebylo mnoho, ale přece spadlo a zasáklo aspoň něco. A sluníčka jsme si už také trochu užili.

POZVÁNKY NA AKCE

Pálení čarodějnic: Obec Kokory ve spolupráci s dobrovolnými hasiči pořádá v sobotu 29. 4. 2017 od 17:00 hod. na „Starém hřišti pod Bramborem“ tradiční Pálení čarodějnic. Rovněž bude vyhlášena soutěž „Miss čarodějnice 2017“. Zveme všechny příznivce kouzel a čarů.

Den matek: V neděli 14. května od 14:00 hod. oslavíme Den matek v zahradě mateřské školy. Děti budou mít pro své maminky, babičky a tety připravený bohatý kulturní program.

Starostka

LETECKÁ BADATELNA

Redakci našich novin navštívil letecký archeolog a řídící letového provozu Praha pan Pavel Krejčí. Do své bohaté sbírky záznamů o leteckých bitvách a sestřelech letounů hodlá přidat i náš „Kokorský literátor“. Převzal i některé podklady. Budeme i nadále spolupracovat. Vy mladší si najdete jeho stránky: www.LETECKABADATELNA.CZ

Doporučujeme. Nesmírně zajímavé.

KŠ

Sběr železného šrotu SDH už přebírá mechanizace.

Foto OÚ

ZÁJEM O HISTORII MLÝNA KALÁB

Čas od času se obci, matrikáře, starostce, či přímo kronikáři ozvou zájemci, kteří by chtěli získat informace o svých příbuzných, kteří se v Kokorách před časem narodili, nebo zde celý život, nebo jeho část, pracovali a bydleli. Pokud je to v našich silách a dosáhneme na písemné záznamy či paměť starousedlíků, rádi vyhovíme. Podobný případ jsme zaznamenali i v únoru 2017.

Pan Mgr. Josef Žáček z Brna se zajímal přes obec a mou osobu o jednu rodinnou větev svých příbuzných Horákových, která se před léty přistěhovala na mlýn do Kokor a brzy o mlýn, podle rodinného podání, přišla. Vysvětlit a upřesnit v rodinných souvislostech tyto události, o to panu Žáčkovi, (řediteluje v současnosti na jedné střední škole v Kloboukách u Brna a pracuje na historii rodiny) šlo především.

S pochybnostmi jsem probíral velmi zběžně historii kokorského mlýna „u pivovaru“, který bývá označován podle posledních mlynářů jako „Jelínkův“ nebo ze starších dob jako mlýn „Doubravských“. Horákoví do tohoto schématu nijak nezapadali. Ostatně se v současnosti tento mlýn uvnitř obce (uvedeno na internetu) prodává.

Teprve po určité době jsem si uvědomil, že v Kokorách byly po celá staletí mlýny dva (možná i tři) a že bude třeba rozhodně hledat u čísla popisného 60, což je mlýn Kaláb mezi Kokorami a Brodkem, patřící do Kokor. Připomenul jsem si, že o Kalábě či Kalábu? jsem psal už dávno v roce 2000 (duben) a to na podkladě práce písmáka a rolníka pana Oldřicha Zlámala. Ten sledoval až do roku 1999, na základech vyprávění pamětníků i vlastních zážitků, jak se majitelé Kalába měnili, tedy od starých časů, přes Horákovy, Zapletalovy až po pana Rudolfa Kubisa, který obnovil mlýnský náhon a mimo hospodaření na mlýně vyráběl pro energetiku cenný jalový proud.

A ejhle, Horákoví byli na světě a pan Žáček mohl dále bádát a hledat. A také příbuzné našel a to dokonce i ze současnosti. Pana Jaroslava Horáka (1937) a dceru Anny Zapletalové Annu Markovu (1943) mohl do svého stromu života či rodokmenu směle přiřadit. Byl spokojen a chystal se (možná) v létě do Kokor, které byly pro něho po léta jaksi tajemné, vypravit. Bude vítán.

Byli jsme rádi, že se podařilo téměř zapomenuté skutečnosti aspoň trochu oprášit a oživit a někomu, kdo se zajímá o minulost svého rodu, pomoci.

A tak pro čtenáře KN shrnujeme alespoň to podstatné, o co se mohl pan Žáček ve spisu Oldřicha Zlámala, zemřelého v roce 1999, opřít. Oldřich Zlámál píše:

...v roce 1926 prodala vdova po mlynáři Urbančovi (byl majitelem Kalába pouhý 1 den a byl rozdrčen mlýnským kolem) Kaláb mlynáři Husárkovi, původem od Brna a odstěhovala se do Brodku. Za Husárka vyhořela mlýnice. Šeptalo se, že ji Husárek vysoko pojistil a zapálil. Postavil novou velkou mlýnici a prodal Kaláb Františku Horákovi, rolníku ze Sokolnic u Brna. Horák mlýnu vůbec nerozuměl a byl odkázán na cizí lidi. Elektrifikoval Kaláb, ale proud byl chybně zapojen, takže elektroměr ukazoval v neprospěch Horáka. Elektrárna nabízela odškodné 100 000 Kč, které poškozený odmítl a soudil se. Prosoudil 80 000 Kč. Musel prodat nákladní auto, ale ani to ho nezachránilo. Věřitelé pak prodali Kaláb v soudní dražbě a majitelem se stala Okresní záložna v Přerově. Nájemcem Kalába byl pak Kotas z Čech u Přerova. Od záložny koupili Kaláb manželé Ladislav a Anna Zapletalovi z Lipňan v roce 1938 za 320 000 Kč. Byli to velmi pracovití a zbožní lidé. Měli dvě dcery a syna, vyučeného mlynářem. Kaláb zvelebili. Vodní kolo nahradili turbinou. Postavili kátr s více pilami.

Mlýnice a pila na Kalábě v padesátých letech. Mlynářka paní Anna Zapletalová rozená Poláková s dětmi a s pilařským pomocníkem.

Rodinné foto. L. Zapletal.

Po založení JZD došlo k hrubému porušování vodního práva. Koruna jezu byla snížena tak, že voda Kokorky do Kalába vůbec netekla. Ve mlýně se nemlelo, jen šrotovalo elektrinou. Když manželé Zapletalovi zestárli, jejich dcery se provdaly, oženil se i syn. Zapletalovi se odstěhovali do Kokor, a Kaláb prodali Rudolfu Kubisovi, rodem ze Žeravic a ten hospodaří na Kalábě dodnes. Tolik pan Oldřich Zlámál v roce 1999, nedlouho před svou smrtí. Je zřejmé, že k tomu bude nutno něco dodat a dovést historii Kalába až do dneška. Ale to snad až příště. A to už bude s pomocí žijících pamětníků.

A ještě zajímavost nakonec. Nejprestižnější odborná publikace nedávné minulosti, původní OTTŮV SLOVNÍK NAUČNÝ, má u hesla KOKORRY závažnou chybu. Jméno mlýna patřícího ke Kokorám uvádí ve znění KABÁT. Správné KALÁB je doloženo už od Ludanic, tedy více než 500 let. Do Kalába chystají (a to už delší dobu) naše noviny další „vědeckou průzkumnou výpravu“.

KŠ

HLEDÁNÍ KOŘENŮ

Na začátku dubna se obrátil na kronikáře obce pan Petr Sládeček z Frýdku Místku s tím, že pomáhá svému otci s vyhledáváním prvků rodokmenu. Přitom se s rodem Přecechtělů dostal až do Lukové a přes tamního kronikáře až do Kokor. Hodně už toho věděl, něco jsme přidali. Antonín Přecechtěl učil v Kokorách, posléze se stal správcem školy v Lukové a na penzi se znovu vrátil do Kokor. Jako „nadučitel v Lukové“ se stal prvním starostou T. J. Sokol pro Kokory a okolí, jako penzista vedl naši obecní kroniku, jeho dcery Vlasta a Milena byly mimořádně aktivní v Sokole. Pomník má na kokorském hřbitově. Ve spolupráci s panem Sládečkem budeme dále pokračovat, zatím mu posíláme fotografii pomníku.

KŠ

ZDRAVOTNÍ STŘEDISKO – ZUBNÍ ORDINACE

Na „zelený čtvrtek“ jsme se vypravili do zubní ordinace kokorského zdravotního střediska (v minulém čísle jsme to slíbili. Zároveň se omlouváme a děkujeme právě ošetřované pacientce za chvíli strpení).

Do zubařského křesla na okamžik usedla pro redakčního fotografa nová paní doktorka, mladá kokorská rodačka MDDr. Petra Čecháková (rozená Pavlů). Pro rozbor titulu MDDr. jsme ovšem museli na internet. Je to akademický titul, psaný před jménem, Medicinae Dentium Doctor, užívaný podle současně platné legislativy absolventy lékařských fakult z oboru zubního lékařství a to od roku 2004. Tak a už to víme.

Paní doktorku jsme jménem naší čtenářské obce přivítali, v prostředí pěkné ordinace vyfotografovali a tímto přímo na jejím odborném působišti našim čtenářům představili. Cestu do ordinace si už ovšem musíte najít sami.

Text a foto KŠ

Z HISTORIE KOKORSKÉ HÁZENÉ

Po celá léta byla v Kokorách česká a později národní házená sportem číslo jedna. Házenkáři zažili období slavná i méně výrazná. Byly to doby jen namátkou Oskara Bubeníka, Františka Matušky staršího, Františka Červinky, Františka Veselského a samozřejmě dalších výborných hráčů. Jejich fotografie (s písmeny nápisu KOKORY na hrudi) jsme často zveřejňovali i v našich novinách. Z dalších generací uvedeme alespoň jména Františka Matušky ml., Vojty Temlíka, Jiřího Horáka a u žen Božky Polákové a Hany Drmolové. Postupně zveřejnění si jistě zaslouží (bude li to v našich silách) desítky dalších výborných či spolehlivých a obětavých hráčů, trenérů a funkcionářů.

Na černobílém snímku vidíme hodonou sestavu tzv. starých gard, starších hochů, či starých pánů z roku 1985.

Patří k nim i fotograf (KŠ) z jehož archivu jsme snímek vybrali. Kuriózní je účast „zahraničního hosta“ tehdy z NSR, spolužáka a kamaráda Jana Mílka, který mezi kokorské házenkáře po právu patřil. Postavy na snímku nejsou příliš velké, přesto pro celkovou orientaci uvádíme jména hráčů zleva po jednotlivých řadách. Stojící: J. Kupka, J. Obzina, V. Temlík, Z. Horák, S. Juřica, J. Šromota, R. Veselský, J. Zavadil, M. Matuška, J. Pokorný. Prostřední řada: V. Čechák, F. Semenec, J. Malenda, F. Matuška, B. Ministr, J. Brada, S. Gajdošík, J. Mílek, V. Kupka a Z. Děřda. Spodní řada: K. Kvítek, K. Bluma st., O. Gnacek, V. Kopečný, O. Štrbík, J. Uvíra, J. Drozd, J. Pavlík, M. Vašut a F. Veselský ml.

Barevný snímek z archivu házené zachycuje další úspěšnou generaci vyrostlou převážně pod vedením **Vojty Temlíka**. Dokládá to i sponzorský nápis **CHMEL KOKORY** na hrudi hráčů, kteří zde ovšem už vystupují také jako „stará garda“. Téměř všichni ovšem dříve hráli ligové soutěže a Kokory výborně reprezentovali. Zleva v popředí: R. Kozák, J. Pavlík, E. Hučín, J. Škobrtal, R. Pavlík. Stojící: O. Sládeček, M. Veselský, Z. Pavlík, J. Veselský, Z. Nežhyba.

Tak, „starší hoši“, poznávejte kamarády a počítejte, ve kterém roce byla pohodová fotografie pořízena.

BĚLOLANÝŽ

O této zvláštní a gurmánsky či kulinářsky mimořádně ceněné houbě či čeledi lanýžovitých, psala paní Jindřiška Slivková už v prosincových Kokorských novinách. Špičkové lanýže bílé i černé, vyhledávané labužníky např. v západní Evropě, Francii, Itálii, se prodávají (podle údajů na internetu) i za desítky tisíc Kč za kilogram.

Kokorský lanýžovec.

Foto J. S.

Ty naše středoevropské (řekněme i kokorské) takové kvality a ceny zdaleka nedosahují. V prosincových novinách se nám k textu nepodařilo zařadit pěkný barevný snímek houby, která roste pod povrchem půdy a má tvar brambory. Byl to první nález této houby v kokorském lese Háj. Poměrně velké kousky nalezl v Hájí v červnu 2016 Matěj Blum (vnuk naší houbařské expertky). Paní Jindřiška označila nález jako bělolanýž obecný, označovaný také bílý a jako někdejší soutěžící v televizním pořadu PRIMA VAREČKA a zkušená houbařská kuchařka, jej neprodleň zpracovala. Píše, že houba má kořeněnou chuť i výraznou vůni a že čerstvá připravená na másle, jemně osolená, je vynikající. Ovšem staré plodnice mají vůni nevábnou. A houba je navíc chráněná.

V současné době se v cizině k hledání těch mimořádně cenných lanýžů používá cvičených psů (i vepřů), ale také umělého plantážního pěstování. Výpěstky však nedosahují kvality lanýžů přírodních. Jejich specifická vůně je výsledkem klimatu lesa a přítomnosti některých zejména listnatých stromů a jejich kořenového systému.

VZPOMÍNKA NA MUZIKANTY

Hudba Melodia Kokory, to byl pojem. Jedna z mimořádně oblíbených kapel pro plesy, čaje a taneční zábavy. Poslední z muzikantů hráli v malých sestavách ještě dlouho po zániku slavné Melodie. K vůdčím muzikantům kapely patřil po léta saxofonista a klarinetista pan Vladimír Tomášik (nebo také Tomášik). Na snímku hrají (v sestavě saxofon + klávesy s panem Haflantem) pro skauty a to mimo Kokory. Jako mladý muzikant a člen AUS hrál Laďa Tomášik (a rád na to opakovaně vzpomínal) také na svatbě manželům Emilovi a Daně Zátokovým. Laďo, i vy ostatní muzikanti, děkujeme; pamětníci Melodie nezapomínají.

Z rodinného archivu M. Poučinské z Brodku.

KÁCENÍ MÁJE

Tato tradiční jarní slavnost měla v našem okolí v II. polovině 20. století své místo především v sousedních Žeravicích, ale několikrát byla pořádána i kokorskou omladinou. Máj bylo samozřejmě nutno hlídat před vetřelci za sousedství. Pamatuji se, že jeden z kokorských májů jsme hlídali jako mládežníci celou noc. Stanovištěm hlídky byla tehdy odstavená autobusová vlečka, čekající u hostince u Dohnalů na zařazení do provozu v pracovní dny. A uhlídali jsme a kácení máje v Kokorách bylo, i když zdaleka ne tak slavné, jako v Žeravicích.

Ale pozor, kromě té hlavní celoobecní májky, bylo těch menších, skoro by se dalo říci soukromých, po obci více. Máj stavěli např. sourozenci Dostálové v Hliníku. Že měly svůj máj a pořádaly i slavné kácení děti ze Zápivováří, jsem se dozvěděl až po letech z fotografií. Náš snímek sice

nedokládá, kde „mája“ stála, ale jasně prokazuje, kolik bylo v padesátých letech na „našem konci“ dětí a jak byl podnikavý a samostatný. Snímek byl pořízen před číslem 102 na „centrálním zápivovarském náměstí“ a na mladé masky nenápadně od své zahrádky dohlíží hospodyně paní Zdeňka Hučínová, manželka zedníka Tomáše Hučina. Autora fotografie, bohužel, neznáme. Většinu dětí jsme i v maskách poznali. Pokud se zde pozná někdo ze čtenářů a ozve se, budeme rádi.

V rohu předzahrádky stávala mohutná hruška „jakubinka“, jejíž větve sahají až nad účastníky kácení. O kousek dál vpravo bylo možno vidět obecní pumpu s dlouhým dřevěným vahadlem. O něco modernější pumpu můžeme pozorovat nad touto obecní studnou i dnes.

Jedno z dětí v první řadě ze slavného kácení můžete vidět po zhruba 60 letech i na dalším obrázku, jako hostitelku. Zápivovářská „děvčata“ se totiž sešla na tradiční oslavě jmenin a narozenin právě v č.p. 102. Jistě téměř všechny poznáte. Čtyři z nich zleva byly nebo jsou Hučínovy.

Foto P. Kölbl.

Sejít se, popovídat si, pokud možno pravidelně, to je zcela volný a nezávazný program další, tentokrát celokokorské, skupiny seniorek, které svou sestavu označují populárně jako „babinec“ a scházejí se již několik let (dokonce více než 10) 1x za 14 dnů. Nejdříve v „Kokoráčku u Aleny“, v poslední době pak v salonku „Hospůdky U zastávky“, tedy po našem „U Dohnalů“. Milé dámy, dobře a ještě dlouho se bavte a o všem, co se děje kolem nás, důkladně informujte. KŠ

Sestava bývá obvykle o něco silnější.

Foto redakce KN

KOKORY CÍLEM TURISTICKÝCH OKRUHŮ

Při jarním průřezu stromů zasahujících do průjezdného průřezu místních komunikací nás (redakce KN průklest dokumentovala) u domu paní Jiřiny Jiříkové překvapila velmi silná skupina turistů seniorů, přicházejících od Čelechovic (či Nelešovic). Šli s úsměvem, tempem dle možností každého jednotlivce, za překrásného jarního počasí. Pravděpodobně přerovská skupina skončila před odjezdem autobusu na Přerov v hospůdce „U zastávky“. Výborná seniorská aktivita.

Atmosféru přiblížíme i obrazem. Všechna foto Ing. L. Láhner
Masek postupně rok od roku přibývá. Za rok přijďte i vy.

Služby jsou nutné a důležité. Pořádková služba u vchodu.

POZVÁNKA NA STŘELECKÉ ZÁVODY

V neděli 30. dubna okolo 9. hodiny se konají u myslivecké chaty v Kokorách **střelecké závody – AMERICKÝ TRAP na asfaltové holuby**. Srdečně zveme všechny příznivce tohoto sportu na hezkou podívanou a zároveň na ochutnávku nejen mysliveckého jídla na této chatě. Zároveň upozorňujeme zájemce, že letošní vyhlášené myslivecké odpoledne se bude konat na myslivecké chatě v sobotu 1. července od přibližně 12.00 hodin. Srdečně zvou pořadatelé

Služba v pokladně. Tradičně K. Bluma starší, Zdenka Ministra tentokrát nahradil starosta T. J. bratr R. Veselský.

SOKOLSKÝ PLES 18. 2. 2017

V Kokorách se letos plesalo hojně (už se to stává tradicí) a na dobré úrovni. Úspěšné plesy hasičský, farní a myslivecký se nám vešly už do únorového čísla a tak nám zbývají ty ostatní, ke kterým musíme přidat i specifický masopustní kokorský fašank. A tak to vezmeme jeden za druhým.

PLESOVÁ SEZÓNA V KOKORÁCH 2017 II. část

Myšlenka uspořádat sokolský ples jako maškarní se, zdá se, už dobře ujala. Masek bylo skoro 50 a mohly si užít „mumraje“. U některých zaujal nápad a vitalita, u dalších exkluzivní téměř profesionální zpracování kostýmů. Prostoru bylo dost a tak si jednotlivé masky i skupiny (včetně kapely KISS) mohly užívat a řádně civilní návštěvníky „potrápit“.

Za bezpečnost celé kapely a klid ručí silák OBELIX v pozadí.

Masek bylo opravdu dost (ale na dětském karnevalu ještě víc). Uvádíme proto celkový záběr na masky, ty zajímavé a pěkné uvedeme snad v příštím čísle KN. Hudba KARTÁGO.

DĚTSKÝ KARNEVAL 19. 2. 2017

Rodiče, kteří se veselili na maškarním, si sice mohli přispát, ale v neděli odpoledne je už čekala vážná služba doprovodu svých ratolestí na dětský maškarní ples. Velmi pěkná návštěva dětí i dospělých, malé mažoretky, spousta masek a účast místních i přespolních, to vše si obětaví pořadatelé z oddílu národní házené i moderátoři mohli už tradičně pochvalovat.

Sympatické malé mažoretky.

Foto Ludvík Láhner

Pokus o společný snímek se podařil jen zčásti, všechny masky a bylo jich požehnaně, se zkrátka do objektivu nevešly. Děti byly spontánní a veselé, a tak to má být. Domácím i přespolním děkujeme za návštěvu a za rok se jistě znovu setkáme.

Děkujeme sponzorům, pořadatelům a všem ostatním, kteří se na této úspěšné akci pro děti jakkoliv podíleli.

Všechny dětské masky se do objektivu ani nevešly.

FAŠANK PO KOKORSKU

Letošní již pátý ročník masopustního průvodu proběhl dne 25. února 2017. Drželi jsme se loňského osvědčeného modelu s pátečním posezením u živé hudby a čerstvých zabijačkových specialit v pekle sokolovny. Sobotní průvod masek byl zahájen povolením paní starostky u obecního úřadu a jeho ukončení proběhlo v sokolovně závěrečným tanečkem medvěda. Milým překvapením pro pořadatele byl letošní zájem o pořádání tzv. zastávek průvodu v obci, kdy na některé se ani nedostalo. Mezi tradičně nejzajímavější zastávky patřila ulice.

Foto spolek Kokorští Sousedé.

Únava na trase. Foto ze Zápivováří KN.

Jarmark řemesel jsme doplnili soutěží o nejlepší škvarkovou pomazánku a soutěží v pojídání knedlíků na čas. Pomazánka vyrobená z divočka panem Alešem Šromotou z Čelechovic byla opravdu delikatesou a po zásluze vyhrála. Další zajímavou a bohatě obsazenou soutěží bylo pojídání ovocných knedlíků na čas. S obrovskou porcí knedlíků v kategorii dospělých se nejlépe vypořádal pan Zdeněk Děrda starší.

Foto z jarmarku v sále sokolovny.

Archiv „Sousedé“

Večerní veselici zahájila místní kapela Cookies a následně skupina Reflexy, která hrála v Kokorách naposledy před 20 lety. Atmosféra i účast byly opravdu skvělé díky oběma interpretům. Již nyní pracujeme na pokračování spolupráce a věříme, že se máte na co těšit. Děkujeme všem sponzorům, spolupracujícím spolkům i všem jednotlivcům, kteří se na akci podíleli, či se přišli jen tak podívat.

Petr Kostih

PLES MALÉ KOPANÉ

Oddíl malé kopané 1.AC Kokoráček hodnotí Sportovní ples, který se konal 18.3.2017. V sobotu bylo velmi pěkné počasí a vše k tomu nasvědčovalo, že by se i ples mohl vydařit. Kapela došla podle časového plánu a nečekaná už za dveřmi byli první hosté, kteří k nám došli z nedalekého Přerova. Letos jsme měli nachystanou soutěž o nejlepšího hokejistu. Do soutěže se přihlásilo kolem 20 mužů a 4 ženy. Do branky s otvorem musel dát soutěžící hokejkou (byla levá a pravá hůl) ze dvou pokusů tenisovým míčkem aspoň jednu branku. Do finále postoupili tři muži a jedna žena. Ani jeden muž ve finále nedal branku a vše měla v rukách žena, která svým prvním pokusem dala branku. Je vidět, že ženám nepatří jen vařečka do ruky. Celkovou vítězkou se tedy stala Kokorská rodačka Andrea Pavlů, která dostala ceny od sponzorů. K tanci a poslechu hrála velmi oblíbená kapela Los Playboys, která to pořádně rozproudila. Fotbalisté děkují všem dárcům a sponzorům za poskytnuté dary do tomboly (v tombole byli i dva lístky do Brna na koncert britské kapely Smokie). Hlavní cena bazén zřejmě skončila v Lipňanech. Děkujeme také všem dobrovolníkům v obsluze. Příští ples je naplánován na 17. 3. 2018.

Zaslal P.P

MLADÁ HÁZENÁ

Dne 19. února 2017 se družstvo našich mladších žákyň „B“ zúčastnilo 2. kola zimního halového přeboru, a to turnaje v Troubkách. Družstvo nastoupilo v následujícím složení:

brankářky	Hlavinková Anna, Růžičková Kristýna,
obrana	Matoušková Mája, Matoušková Sára, Zlámalová Terezie, Klvaňová Neli,
útok	Bolfová Dorota (10 branek), Telcová Lenka (3 branky), Mikušová Simona (1 branka), Grossmannová Elena.

V silné skupině A hrála naše děvčata se silnými soupeři, Chropyní (0:9), se Starou Vsí n. O (2:8) a se Studénkou B (4:8).

Ve skupině o 5. – 8. místo remizovala naše děvčata s Pustějovem 3:3 a vyhrála nad Studénkou A 5:4.

Celkové umístění na turnaji: 6. místo.

Celkové umístění v ZHP po dvou kolech: 6. místo.

Družstvo mladších žákyň Kokory „B“ získalo své první body a připsalo si své první historické vítězství. Gratulujeme.

F. Dostál

Po prvním vítězství žaček NH.

Archiv oddílu NH

JIŘINA JIŘÍKOVÁ

Někdejší členku redakční rady Kokorských novin, malířku, grafičku a také autorku našeho novinového titulků, jsme znovu navštívili v domově pro seniory v Centru Dominika.

Foto KN

Paní Jiřina nezahálí. Čte, luští, hraje si se slovy a jejich podobou a jak už jsme psali, znovu maluje. Naši čtenáři už zaznamenali její kresbu k Vánocům i přání k novému roku v minulých číslech našeho listu. Tentokrát jsme mohli vidět její žánrové kresby na velikonoční výstavce

(viz samostatný článek) mezi prezentací Centra Dominika. Kresby mají i ergoterapeutický a výtvarný význam. Ostatní klienti je mohou např. pastelkami vybarvit.

Na redakční fotografii vidíme za paní Jiřinou v jejím soukromí fotografii rodičů Josefa a Josefy Neužilových i širší rodiny a také malé ukázky z její malířské tvorby – motivy z karetního odpoledne při kávě. Podobnou dvojici malých olejů jsem od ní před léty získal a mám tyto malé obrázky rád. Dům Za Pivovarem, který si před léty (téměř) sama postavila, najdete na jiném místě tohoto čísla KN.

KŠ

NOVINÁŘSKÁ SVATBA

Ze Zápivováří toho bylo tentokrát opravdu hodně, ale tato náhodně zachycená akce, navíc alespoň tenkou nitkou propojená z Kokorskými novinami, tu chybět nemůže. Naše někdejší dopisovatelka (tehdy studentka přerovského gymnázia) S. S. se letos na jaře vdávala. „Kolegyně novinářka“ (jistá, v KN poměrně častá nadsázka, není na škodu), první kokorská absolventka vysokoškolského studia žurnalistiky na UP v Olomouci a „sousedka odnaproti“ si aspoň několik řádků a obrázků navíc zaslouží. Alespoň za to, že nás před léty v KN „seznámila s Londýnem i britskou královnou“.

Na fotografii, pořízené prakticky z okna redakce, je nevěsta Sabina, za pečlivého dozoru „matky svatby“, připravena k odjezdu. Obřad se konal v prostředí zámku v Náměšti na Hané. Jen bychom chtěli věřit, že si mladá novinářka najde čas a způsob, jak i do našich Kokorských novin propagovat kousek profesionality. Byli bychom i s našimi čtenáři opravdu rádi.

KŠ

KOKORSKÉ VELIKONOCE 2017

JEDLIČKA

K velikonočním zvykům, které se v naší obci udržují, patří např. „jedlička“, připomínající Kristův příjezd do Jeruzaléma.

Je vyhrazena dívenkám od tří zhruba do dvanácti let. Ještě před léty chodila „na jedličku“ většina děvčat z obce. Nejsilnější skupinu děvčat ze současnosti na fotografii D. J. za jejich aktivitu (na „květnou neděli“ před Velikonocemi) chválíme.

BRKAČI

Na „zelený čtvrtek“ večer nahradili v Kokorách zvony, které „odletěly do Říma“, brkači, chlapci školního i předškolního věku. Je to tradice, která v obci nebyla nikdy přerušena. Jinde se hovoří o velikonočním klapotání či hrkání, v Kokorách je to zásadně brkání. Na fotografiích redakce a Kateřiny Vašicové vidíme téměř celou skupinu u fary před zahájením akce a část skupiny (po rozdělení proudů), zachycenou v Ulici. Letošní zajímavosti je, že kapitáni (vyznačení silně) už studují mimo Kokory. Podmínkou ovšem je věk „školou povinných“.

KŠ

Statečná děvčata s jedličkami Kokory 2017.

Foto D. J.

Zleva: Horní řada O. Grossmann, O. Marek, V. Hluší, R. Želazný, Š. Mačák, střední řada: V. Hluší, J. Zapletal, J. Polák, V. Temlík, E. Pokorný, O. Bítala, L. Drabiščák, J. Děřda. Přední řada: M. Mičkal, Max Januš, Lukáš Kráčmar, Jakub Zapletal, A Zicha, Viktor Pavlík.

Brkači na trase v Ulici (skupina po rozdělení).

Foto K. V.

UKLIÐME OBEC A LES V KOKORÁCH

Pod tímto heslem se dne 8. dubna 2017 obec Kokory již tradičně zapojila do celorepublikové dobrovolnické akce „Uklidme svět, uklidme Česko“. Akci pořádala obec Kokory ve spolupráci se ZŠ a MŠ Kokory a místními spolky. Zahájení akce proběhlo v devět hodin před budovou základní školy v Kokorách, kde byli účastníci rozděleni do skupin, byly předány pracovní pomůcky a proběhlo společné focení... Nejhoj-

nější byla účast dětí ZŠ a MŠ Kokory, které nezapomněli přijít podpořit a přidat pomocnou ruku i jejich rodiče, rovněž za podpory zástupců pedagogického sboru ZŠ Kokory. Potom se jednotlivé skupiny vydaly do stanovených sektorů, kde čistily naši obec od nahromaděných odpadků, které se po roce opět z nepochopitelných důvodů nahromadily na těch nejnepředstavitelnějších místech, např. staré koberce a plasty u rybárny, pletivo ze starých plotů, taky koberce, staré barvy a prasklé kbelíky u lesa nad zahrádkářskou kolonií u myslivecké chaty, plastové lahve a různé obaly podél cest a tak dále a tak dále..

S napětím očekáváme, jaké poklady nám naši někteří spoluobčané, kteří si nevážejí naší přírody a asi je jim jedno, jak vypadá jejich okolí, připraví na příští rok.

Po tom, co jednotlivé skupiny pročistily své svěřené úseky, všichni se sešli mezi jedenáctou a dvanáctou hodinou na starém hřišti pod Bramborem, kde bylo pro děti a jejich doprovod připraveno posezení a zasloužené občerstvení v podobě energetických tyčinek a také špekáčků, které si společně opekly. Po ukončení akce byly dětem předány diplomy jako skutečně nejlepší a nejpilnější uklízečům.

Za tu krátkou dobu bylo nasbíráno a uklizeno celkem 400 kg odpadu, z toho se podařilo okamžitě vytrždit 100 kg a část byla ihned vyvezena za využití současně pořádaných akcí - svozu nadměrného a nebezpečného odpadu a rovněž sběru železného šrotu pořádaného SDH Kokory.

Těšíme se zase na příští ročník, kde se snad, jako se to povedlo i letos, sejde ještě více rodičů s dětmi a společným úsilím uděláme naši obec zase o něco zdravější a krásnější...

LR

Foto na začátku akce před školou.

Foto H.Z.

O. S. věděl, že se foto bude hodit. Věro, děkujeme za krásný moravský hlas i známé písničky. Foto rodinný archiv O.S.